

РЕШЕНИЕ

№ 4659

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4203** по описа за **2022** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 1040/24.03.2022г. по НАХД № 8572/2021г., Софийски районен съд, НО - 109 състав е отменил наказателно постановление (НП) № СОА20-РД11-914/14.03.2020г., издадено от заместник кмет на Столична община, с което на С. И. Д., на основание чл. 178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лв.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Столична община, в която се моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в липса на мотиви и превратно тълкуване на доказателствата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от процесуалния си представител, който поддържа касационната жалба по съображения посочени в нея.

Ответникът, редовно призван не се представлява. В подадено писмено становище заявява, че касационната жалба е неоснователна и необоснована и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства,

доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледани по съществуто на спора, касационната инстанция намира, че същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелят Р. П. А. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд. В процесното НП е посочено, че на 17.02.2020 г., около 16.00 часа, в [населено място], [улица] към [улица] Р. П. А. паркирал личния си автомобил А. А4, с рег. [рег.номер на МПС] на място, определено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Б 28 и табела Т17 и Д21. В резултат на това нарушение лекият автомобил бил преместен принудително на специализиран (наказателен) паркинг ЖП гара „П.“.

На същата дата 17.02.2020 г. на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, в който нарушението било квалифицирано, като такова по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № СОА20-РД11-914/14.03.2020 г. от заместник кмет на Столична община.

По делото са представени доказателства – справка от Център за градска мобилност и придружаващите я документи, от която се установява, че на 17.02.2020 г. посоченият автомобил е принудително преместен от мястото за паркиране на хора с трайни увреждания на [улица] специализиран паркинг „ЖП гара П.“ в 14:50 ч. и е освободен в 15:51 ч. на същия ден.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че от посочените доказателства не може да се обоснове извод, че е осъществен състава на посоченото административно нарушение, поради разминаване в посочения в АУАН и НП час и този от представените доказателства.

Решението на въззивния съд е правилно.

В разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, законодателят е предвидил като задължителни реквизити на АУАН и НП посочването на мястото и датата на извършване на нарушението. Действително, законодателят не е посочил да се указва и точен час, но предвид конкретният случай, това обстоятелство следва да се вземе предвид с оглед правилното изясняване на фактическата обстановка. Конкретното и правилно посочване на датата/часа на нарушението е абсолютно необходим реквизит на НП, тъй като чрез него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на наказателното постановление. Следва да се отбележи, че посочването на точната дата/час на извършване на нарушението има съществено значение, както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и с оглед осъществяването от съда на контрол за спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на административно-наказващия орган е било да

проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Независимо от възможността точната дата/час на извършването на нарушението да бъде установена чрез тълкуване, то неправилното посочване на часа – 16:00 часа в НП, като дата/час на извършване на нарушението, от своя страна пречатства правото на наказаното лице да разбере ясно и недвусмислено кога е извършил нарушението – в 16:00 часа, когато е бил принудително преместен на паркинг на гара П. (часа посочен в АУАН и в НП) или в 14:50 часа – посоченият в Справката от Център за градска мобилност. По този начин конкретното административно нарушение е било индивидуализирано неправилно, а неточното описване на значими съставни части на нарушението по принцип е съществено нарушение и представлява самостоятелно основание наказателното постановление да бъде отменено.

Датата и в конкретния случай часа на извършване на нарушението е съществен реквизит както на АУАН, така и на НП. Това е така, тъй като с АУАН се повдига обвинението и въз основа на него привлеченият към отговорност организира защитата си. Да се посочи друг час на нарушението, различно от представените доказателства и да се наложи санкция за извършено в този час нарушение означава да се измени обвинението от гледна точка на момента на извършването му, без да се даде възможност на привлечения към отговорност да се защити. Затова и несъответствието на този реквизит се възприема като съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционирания. Административно-наказателния процес е строго формален и не е прерогатив нито на съда, нито на страната да тълкува съдържанието на акта. В наказателно постановление и в АУАН са посочени различни часове на извършено нарушение, което не отговаря на действителната обстановка. Посоченият различен час на извършване на нарушението оставят съмнения за неяснота в обвинителната теза на административно – наказващия орган. Грешката в часа на административното нарушение е грешка в административнонаказателното обвинение и тя винаги води до незаконосъобразност на НП, доколкото и не съществува правен механизъм за отстраняването ѝ. Горните противоречия, противно на доводите на касатора, не може да се приемат за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института "техническа грешка" и не е предвидил възможност за поправка ѝ. Посочването на различни дати/часове на извършване на нарушението, несъответстващи на действителната такава, не следва да се приема в случая за техническа грешка, а за допусната нередовност на съставеното НП, която представлява съществено процесуално нарушение и обуславя незаконосъобразността му.

Изложеното обосновава извод, че процесното НП е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила което обуславя неговата незаконосъобразност. Като е достигнал до този правен извод и е отменил същото, въззивният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора на касатора не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение, а ответника по касация не претендира разноски, поради което такива не се присъждат.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 222, ал. 1, вр. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1040/ 24.03.2022 г. по НАХД № 8572/2021 г. на
Софийски районен съд, НО - 109 състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.